



The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 4. travnja 2012

[\[Video\]](#)

Nezaboravno putovanje u Meksiko i Kubu

Draga braćo i sestre, još su u meni živi osjećaji koje je pobudilo nedavno apostolsko putovanje u Meksiko i Kubu, na kojem se danas želim zadržati. Iz srca mi spontano izbija zahvala Gospodinu: on je u svojoj providnosti htio da prvi put kao Petrov nasljednik pođem u te dvije zemlje, koje čuvaju neizbrisivi spomen na pohode blaženog Ivana Pavla II. Dvjestota obljetnica neovisnosti Meksika i drugih južnoameričkih zemalja, dvadeseta obljetnica uspostave diplomatskih odnosa između Meksika i Svete Stolice i 400. obljetnica pronalaska slike Djevice od Ljubavi u El Cobreu u Republici Kubi bili su povodi moga hodočašća. Njime sam htio u duhu zagrliti čitav kontinent, pozivajući sve da žive zajedno u nadi i u konkretnoj zauzetosti kroče složno prema boljoj budućnosti. Zahvaljujem gospodi predsjednicima Meksika i Kube, koji su mi s poštovanjem i ljubaznošću uputili dobrodošlicu, kao i ostalim predstavnicima vlasti. Od srca hvala nadbiskupima Leóna, Santiaga de Cube i Havane i ostaloj časnoj braći u biskupstvu, koji su me primili s velikom ljubavlju, kao i njihovim suradnicima i svima koji su velikodušno uložili trud u ostvarenje tog mog posjeta. Bili su to nezaboravni dani radosti i nade, koji će ostati utisnuti u mom srcu!

Prva je etapa bio León, u državi Guanajuato, zemljopisnom središtu Meksika. Tu je veliko radosno mnoštvo iskazalo izvanredan, slavljenički i razdragan doček, kao znak srdačnog zagrljaja čitavog jednog naroda. Već od same svečanosti dobrodošlice mogao sam uočiti vjeru i toplinu svećenika, posvećenih osoba i vjernika laika. U prisutnosti predstavnika institucija, brojnih biskupa i predstavnika udruga, podsjetio sam na nužnost priznavanja i zaštite temeljnih prava ljudske osobe, među kojima se ističe vjerska sloboda, zajamčivši svoju blizinu onima koji trpe zbog

društvenih ranâ, starih i novih sukoba, korupcije i nasilja. S dubokom se zahvalnošću prisjećam beskrajnog niza ljudi uz ceste, koji su s oduševljenjem pratili moj prolazak. U tim rukama pruženim u znak pozdrava i ljubavi, u tim radosnim licima, u tim uzvicima radosti uočio sam čvrstu nadu meksičkih kršćana, koja je ostala upaljena u njihovim srcima usprkos teškim trenucima nasilja, koje nisam nipošto propustio osuditi i čijim sam žrtvama uputio srdačnu misao, a pružila mi se i prilika neke od tih osoba osobno utješiti. Istog sam se dana susreo s mnogo djece i mladih, koji su budućnost naroda i Crkve. Njihova nepresušno veselje, izraženo glasnom pjesmom i glazbom, kao i njihovi pogledi i geste, izražavali su snažnu želju svih mladih Meksika, Južne Amerike i Kariba da žive u miru, radosti i skladu, u pravednijem i pomirenom društvu. Gospodinovi se učenici moraju truditi da posvuda oko njih raste radost pripadnosti Kristu i radost što pripadaju njegovoj Crkvi. Iz te radosti izvire također snage za služenje Kristu u teškim situacijama i trpljenjima. Podsjetio sam na tu istinu nepregledno mnoštvo okupljeno na nedjeljnom euharistijskom slavlju u Parku dvjestote obljetnice u Leónu. Pozvao sam sve da se uzdaju u dobrotu Boga svemogućeg koji može promijeniti iznutra, iz srca, nepodnošljive situacije i tamu preobraziti u svjetlo. Meksikanci su odgovorili svojom gorljivom vjerom i, u njihovu uvjerenom prianjanju uz evanđelje, još sam jednom prepoznao utješne znakove nade za taj kontinent. Posljednji događaj moga pohoda u Meksiku je, i dalje u Leónu, bilo slavlje Večernje u katedrali Naše Gospe od Svjetla, u zajedništvu s meksičkim biskupima i predstavnicima američkih episkopata. Izrazio sam im svoju blizinu u njihovu zauzimanju pred raznim izazovima i teškoćama, kao i svoju zahvalnost za sve one koji šire evanđelje u složenim situacijama u kojima ih se često ograničava u njihovu radu. Ohrabrio sam ih da budu gorljivi pastiri i sigurni vođe, pobuđujući posvuda iskreno zajedništvo i srdačno prianjanje uz učenje Crkve. Potom sam napustio ljubljenu meksičku zemlju gdje sam posvuda doživljavao odanost i posebnu ljubav prema Kristovu namjesniku. Prije svog odlaska potaknuo sam meksički narod da ostane vjeran Gospodinu i njegovoj Crkvi, čvrsto ukorijenjen u vlastite kršćanske korijene.

Idućeg je dana započeo drugi dio moga apostolskog putovanja dolaskom u Kubu, gdje sam se uputio prije svega zato da poduprem poslanje Katoličke Crkve, zauzete u naviještanju evanđelja s radošću, usprkos siromaštvu sredstava i teškoćama koje tek treba svladati da bi Crkva mogla javno ostvarivati svoju duhovnu i odgojno-obrazovnu službu u društvu. To sam želio istaknuti po dolasku u Santiago de Cubu, drugi grad po veličini na otoku, ne propustivši ukazati na dobre postojeće odnose između države i Svete Stolice, upravljene služenju živoj i konstruktivnoj prisutnosti krajevne Crkve. Zajamčio sam također da papa nosi u srcu brige i težnje svih Kubanaca, osobito onih koji trpe zbog ograničavanja slobode.

Prva misa koju sam imao radost slaviti u Kubi održana je u kontekstu četiristote obljetnice otkrića slike Djevice od Ljubavi iz El Cobrea, zaštitnice Kube. Bio je to događaj snažnog duhovnog naboja, s pozornim i molitvenim sudjelovanjem tisuća osoba, znak jedne Crkve koja dolazi iz teških situacija, ali sa živim svjedočanstvom ljubavi i aktivne prisutnosti u životu ljudi. Kubanskim katolicima koji se, zajedno s čitavim narodom, nadaju sve boljoj budućnosti, uputio sam poziv da daju novi polet svojoj vjeri i pridonose, hrabrošću opraštanja i razumijevanja, izgrađivanju

otvorenog i obnovljenog društva, gdje uvijek ima prostora za Boga, jer kada se Boga istisne, svijet se pretvara u negostoljubivo mjesto za čovjeka. Prije nego ću napustiti Santiago de Cubu posjetio sam svetište Naše Gospe od Ljubavi u El Cobreu, tako drage kubanskom narodu. Hodočašćenje slike Gospe od Ljubavi u obiteljima tog otoka potaknulo je veliki duhovni zanos, predstavljajući značajni događaj nove evangelizacije i prigodu za ponovno otkrivanje vjere. Presvetoj Djevici sam preporučio nadasve osobe koje trpe i mlade Kubance.

Druga etapa u Kubi je bila Havana, glavni grad otoka. Mladi su, na osobit način, bili glavni protagonisti oduševljenog dočeka na putu prema nuncijaturi, gdje sam imao priliku susresti se s biskupima te zemlje i govoriti im o izazovima s kojima se Crkva u Kubi pozvana uhvatiti u koštac, sa sviješću da ljudi gledaju u nju sa sve većim pouzdanjem. Idućeg dana sam predsjedao misnim slavljem na glavnom trgu Havane, krcatom ljudima. Sve sam podsjetio da Kuba i svijet trebaju promjene, ali do njih će doći samo ako se svi otvore cjelovitoj istini o čovjeku, što je nezaobilazna pretpostavka za postizanje slobode, te odluče širiti oko sebe pomirenje i bratstvo, utemeljujući vlastiti život na Isusu Kristu: samo on može raspršiti tmine zablude, pomažući nam pobijediti zlo i sve ono što nas tišti. Želio sam također prisnažiti da Crkva ne traži povlastice, već traži da može naviještati i slaviti, također javno, vjeru, noseći poruku nade i mira evanđelja u sva područja društva. Rekavši kako cijenim korake koje su do sada kubanske vlasti poduzele u tome pravcu, istaknuo sam da je nužno nastaviti na tome putu sve potpunije vjerske slobode. U trenutku napuštanja Kube, deseci tisuća Kubanaca, usprkos jakoj kiši, došli su me pozdraviti na putu kojim sam prolazio. U oproštajnoj svečanosti sam podsjetio da su u sadašnjem času sastavnice kubanskog društva pozvane na iskreni napor suradnje i strpljivog dijaloga za dobro domovine. U toj perspektivi, moja prisutnost na tome otoku, kao svjedoka Isusa Krista, htjela je biti poticaj svima da otvore vrata srca njemu, koji je izvor nade i snage za širenje dobra. Zbog toga sam, opraštajući se od njih, pozvao Kubance da ponovno ožive vjeru svojih predaka i izgrađuju sve bolju budućnost.

To putovanje u Meksiko i Kubu, hvala Bogu, polučilo je željeni pastoralni uspjeh. Neka meksički i kubanski narod uzmognu izvući iz njega obilje plodova za izgrađivanje, u crkvenom zajedništvu i s evanđeoskom hrabrošću, budućnost mira i bratstva.

Dragi prijatelji, sutra popodne, Misom in Coena Domini, ući ćemo u Vazmeno trodnevlje, vrhunac liturgijske godine, da bismo proslavili središnje otajstvo vjere: Kristovu muku, smrt i uskrsnuće. U Evanđelju svetog Ivana, taj vrhunac Isusova poslanja nazvan je njegov "čas" koji započinje Posljednjom večerom. Evanđelist u njega uvodi ovim riječima: "Bijaše pred blagdan Pashe. Isus je znao da je došao njegov čas da prijeđe s ovoga svijeta Ocu, budući da je ljubio svoje, one u svijetu, do kraja ih je ljubio" (Iv 13, 1). Čitav je Isusov život usmjeren prema tom času, kojeg karakteriziraju dva aspekta koja se međusobno rasvjetljuju: to je čas "prelaska" (metabasis) i čas "ljubavi (agape) do kraja". Upravo je Božja ljubav, Duh Sveti kojeg je Isus pun, ta zbog koje Isus "prolazi" kroz ponor zla i smrti i koja mu daje ući u novi "prostor" uskrsnuća. To je agape, ljubav koja ostvaruje tu preobrazbu, tako da Isus nadilazi tu granicu ljudskog stanja označenog grijehom i svladava barijeru koja čovjeka čini zatočenikom, odvojenim od Boga i vječnog života. Sudjelujući s

vjerom u liturgijskim slavljima Vazmenog trodnevlja, pozvani smo živjeti tu preobrazbu koju je ostvario agape. Svakoga od nas Isus ljubi "do kraja", to jest do punog predanja na križu, kada se iz njegovih grudi vinuo povik: "Dovršeno je!" (Iv 19, 30). Pustimo da nas zahvati ta ljubav, pustimo da nas preobrazi, da se doista u nama ostvari uskrsnuće. Pozivam vas, zato, da snažno doživite Vazmeno trodnevlje i želim svima sretan Uskrs!

* * *

S radošću pozdravljam i blagoslivljam sve hrvatske hodočasnike, a osobito bogoslove iz Sarajeva.

Dragi prijatelji, pogledajte koliko nas je Krist ljubio darujući svoj život da bismo mi živjeli. Utisnite u srce tu Njegovu ljubav kao svoje najveće blago. Hvaljen Isus i Marija!

© Copyright 2012 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana